

Arrest

nr. 253 108 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde gemachtigde van 23 november 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2020 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 23 november 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 november 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.08.2020 werd ingediend door:

*G., M. A.
nationaliteit: Suriname
geboren te Paramaribo op (...)1982
adres: (...)*

*en als wettelijke vertegenwoordiger van F. K.-A. Z. A., geboren op (...)2010
in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier al enige tijd ononderbroken zou verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. We stellen vast dat het eerste bewijs van verblijf in België het visum houdende de toelating om het beroep van zorgkunde uit te oefenen vanaf 01.11.2019 en het attest van inschrijving in de lagere school (...), het kind zou ingeschreven zijn sedert 13.01.2020. Dit houdt in dat betrokkene mogelijks in België verblijven sinds eind 2019. Dit kan door onze diensten niet aanvaard worden als een uitzonderlijk langdurig verblijf. Betrokkene verklaart ook dat ze bijzondere banden zou hebben met België en het Belgische volk. Doch ook dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst en aldaar haar aanvraag in te dienen.

Verder verklaart betrokkene ook dat een terugkeer naar het land van herkomst een verlies van het schooljaar zou betekenen voor haar zoon. Doch dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het moeder is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene meent dat zij als aan het werk zou kunnen gaan, ze over een Vlaams gelijkwaardigheidsattest van haar Surinaamse "diploma verpleegkundige" beschikt. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De verwijzing naar de bewering dat haar land van herkomst ook te kampen zou hebben met de verspreiding van covid-19 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene moet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn waardoor zij haar aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het louter verwijzen naar covid-19 toont niet aan dat zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. Ook de bewering dat zij bij een terugkeer het slachtoffer zou kunnen worden van covid-19 is eerder een bizarre bewering daar het covid-19 virus door het WHO erkend is als een wereldwijde pandemie. Overal ter wereld loopt men aldus het risico om

besmet te geraken. Volledigheidshalve merken wij nog op dat betrokkene niet terug moet naar Suriname. Indien betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 wenst in te dienen dan dient zij zich te wenden tot de Belgische ambassade te Kingston, Jamaica.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij al een enige tijd in België verblijft dat haar kind hier naar school gaat, dat zij werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Op 23 november 2020 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 november 2020. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: G., M. A.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: Paramaribo

nationaliteit: Suriname

het kind F. K.-A. Z. A., geboren op (...)2010, dient betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 in het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Aangaande de sterke banden met België en met het Belgische volk

De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat het sterke karakter van de banden van verzoekster met België en het Belgische volk niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster nog niet zo lang in België zou verblijven en het feit dat ze niet gespecificeerd zou hebben hoe de bijzondere banden een tijdelijke scheiding met België zou kunnen beletten.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan de werkelijke duur van het verblijf van verzoekster alsmede het beweerde tijdelijk karakter van de scheiding niet weerhouden worden om het verzoek van verzoekers af te wijzen.

Verzoekster heeft aangetoond dat haar kind als regelmatige leerling ingeschreven is in het Rijk. Verzoekster en haar kind hebben hierdoor een contractueel band met de school. Ze zijn minstens via de school zeer goed geïntegreerd in deze samenleving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, naast het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, de verwerende partij heeft niet toegelicht waarom ze met de sterke banden van verzoekers en België geen rekening heeft gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing gebrekkig is, vermits ze zich niet uitspreekt over de banden van verzoekers met België en met het Belgisch volk.

Aangaande de school van het kind van verzoekster

De verwerende partij stelt dat de school van het kind van verzoekers niet als buitengewone omstandigheid weerhouden kan worden, ze verwees hierbij onder meer naar het feit dat het kind in het land van herkomst ook kan studeren, daar geen gespecialiseerde school voor haar vereist is.

Het feit dat het oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweerd zal de terugkeer van verzoekster om procedurele redenen een moeilijk te herstellen nadeel voor het kind betekenen. Het staat vast dat het kind een schooljaar gaat verliezen. In geval van terugkeer en indien verzoekster het kind zou kunnen inschrijven op een school, dan zal hij geconfronteerd worden met het verschil in onderwijssysteem. Het is algemeen geweten dat het onderwijssysteem in Suriname anders is dan in België. Het kind gaat zich weer moeten aanpassen wetende dat hij Suriname opnieuw zal kunnen verlaten indien de aanvraag van verblijfsmachtiging gegrond wordt verklaard.

Het feit dat verzoekster vanuit illegaal verblijf het kind naar school liet gaan kan in casu niet tegen haar weerhouden worden. Vanaf het moment dat verzoekster de buitengewone omstandigheden bewijzen, dan dient hun aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

Gelet op al het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Gelet op al het voorgaande dient het bevel van het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd te worden."

2.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, samengelezen met artikel 2 van dezelfde wet, verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele

motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Zij voert echter aan dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of er sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

In een eerste onderdeel van haar betoog gaat verzoekster in op de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot haar in de aanvraag als buitengewone omstandigheden aangevoerde hechte banden met België. Zij geeft aan dat, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, het

beweerde tijdelijk karakter van de scheiding niet kan worden weerhouden om haar verzoek af te wijzen. Zij voert aan dat zij in haar aanvraag heeft gesteld dat zij al *“enige tijd”* ononderbroken verblijft, sterke banden heeft met België, dat zij en haar zoon inmiddels goed geïntegreerd zijn en haar kind als regelmatige leerling in de school is ingeschreven. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde naast het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, niet toegelicht waarom zij met de sterke banden in België geen rekening kan houden. Zij besluit dat de eerste bestreden beslissing gebrekkig is, vermits deze zich niet uitspreekt over haar banden met België en het Belgische volk.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf erkent dat de gemachtigde heeft gemotiveerd omtrent de door haar aangehaalde dermate hechte banden met België dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen. Zij geeft immers zelf aan dat de gemachtigde oordeelde dat de terugkeer naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert. Bovendien gaat zij eraan voorbij dat de gemachtigde stelt dat het feit dat zij *“al enige tijd”* ononderbroken in België verblijft niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De gemachtigde stelt immers vast dat verzoekster *“mogelijks”* in België verblijft sinds eind 2019, hetgeen niet kan aanvaard worden als een uitzonderlijk langdurig verblijf. Verzoekster betwist niet dat zij pas sinds eind 2019 is toegekomen in België. Het is niet kennelijk onredelijk haar verblijf niet als een uitzonderlijk langdurig verblijf te aanvaarden, nu zij pas sinds eind 2019 is toegekomen. Ook maakt zij niet duidelijk waarom de verwijzing naar een louter tijdelijke scheiding bij terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, niet volstaat als antwoord op de door haar als buitengewone omstandigheden aangevoerde (hechte) banden met België en het Belgische volk.

In de mate dat verzoekster zou aanvoeren dat deze verwijzing niet volstaat omwille van haar ononderbroken verblijf in België sinds enige tijd, haar integratie en het schoolgaan van haar zoon, wijst de Raad erop dat de gemachtigde omtrent al deze elementen ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd. Op de motivering aangaande de scholing van haar kind na (hierop komt de Raad verder nog terug), gaat verzoekster in het geheel niet in op deze motieven en kan zij eraan dan ook geen afbreuk doen.

In een tweede onderdeel van haar betoog gaat verzoekster in op de motivering van de gemachtigde aangaande de scholing van haar zoon. Zij voert aan dat hun terugkeer, in tegenstelling tot wat de gemachtigde beweert, om procedurele redenen een moeilijk te herstellen nadeel voor het kind zal betekenen. Zij geeft aan dat het kind een schooljaar zal verliezen, dat het zal geconfronteerd worden met het verschil in onderwijssysteem en dat het algemeen geweten is dat het onderwijssysteem in Suriname anders is dan in België.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster niet betwist dat het kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook gaat zij op geen enkele manier in op de vaststelling in de bestreden beslissing dat een scholing ook in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan het motief dat de verplichte scholing van haar kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Waar verzoekster thans wijst op het verschil in onderwijssysteem, merkt de Raad op dat zij dit element voor het eerst in haar huidige verzoekschrift naar voren brengt. Er kan de gemachtigde niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd omtrent dit element dat niet als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd in de aanvraag. Evenmin kan zij beweren dat het verschil in onderwijssysteem *“algemeen geweten”* is. De Raad herhaalt dat het aan verzoekster is om zelf uitdrukkelijk uiteen te zetten welke elementen volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken.

Daar waar verzoekster nog stelt dat het feit dat zij haar kind vanuit illegaal verblijf naar school liet gaan, *in casu* niet tegen haar kan worden weerhouden, merkt de Raad op dat zij niet betwist dat de scholing van haar kind steeds vanuit illegaal verblijf plaats vond. De opmerking van de gemachtigde dat het verzoekster is die de belangen haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk (illegaal) verblijf is dan ook niet kennelijk onredelijk of onjuist.

Ten slotte wijst de Raad met betrekking tot beide onderdelen van het enig middel erop dat het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, niet maakt dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel voorligt. In de mate dat verzoekster meent dat wel sprake is van buitengewone omstandigheden en zij met haar kritiek aldus blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt zij de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Met haar betoog kan verzoekster niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissingen gebrekkig of niet afdoende zou zijn, en dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke manier zou hebben gehandeld. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN